

KALEVI LEHTINEN: MITEN VOISIN RAKASTAA TOISIA? ORONMYLLYLLÄ

(nettikuva)

KALEVI LEHTINEN

Tietoja

Kuvaus

Kalevi Lauri Tapio Lehtinen oli rovasti, kirjailija sekä kansainvälisesti tunnetuin suomalainen evankelista ja luterilainen pappi. Lehtinen valmistui ylioppilaaksi Keravan yhteiskoulusta vuonna 1954 ja teologian kandidaatiksi Helsingin yliopistosta vuonna 1963. [Wikipedia](#)

Syntyi: 1. tammikuuta 1936, [Helsinki](#)

Kuoli: 17. heinäkuuta 2011, [Kandern, Saksa](#)

Kirjat: [Jumal armastab sind](#)

Vanhemmat: [Lauri Lehtinen](#)

Teh.VHn.

Jeesus sanoo: ”**Tämä on minun käskyni, että te rakastatte toisianne, niin kuin minä olen teitä rakastanut. Sen suurempää rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäväinsä edestä**” (Joh.15:12,13).

Kun kuuntelit alttarilta luettua epistolatekstiä, Johanneksen ensimmäisestä kirjeestä, se puhui rakkaudesta, mitä ajattelit, kun kuulit sen sanan? **Ajattelitko**, että on valtavaa, että minua näin rakastetaan? Jumala on minua rakastanut niin paljon, että Hän antoi kalleimpansa minun tähteni. Vai **ajattelitko**, eikö se ole hirvittävä vaatimus, että meidän tavallisten ihmisten pitää rakastaa toinen toistamme; **eihän meistä ole siihen ainesta**. Molemmat ajattelutavat ja reaktiot ovat mahdollisia sentähden, että näistä molemmista asioista siinä tekstistä puhuttiin.

Se ensimmäisen Johanneksen neljännen luvun seitsemäs jae, josta se teksti alkoi, joka alttarilta luettiin, alkaa uuden jakson Johanneksen ensimmäisessä kirjeessä ja se jakso on koko Raamatun, tekisi mieli sanoa, suuri **rakkauskasaantuma**. Siinä puhutaan enemmän rakkaudesta kuin ensimmäisen Korinttolaiskirjeen 13. luvussa puhutaan. Siinä sanotaan sana RAKKAUS vain 8.kertaa, seuraavassa 18. jakeessa, mistä meidän epistolateksti alkoi, mainitaan sana ”rakkaus” taikka ”rakastaa” **32 kertaa**, melkein kaksi kertaa jaetta kohti. Se on yksi niistä kohdista Raamatussa, ehkä se varsinainen kohta, joka on **ladattu täyteen rakkautta**. Ja se kohta puhuu sekä siitä, että meitä rakastetaan, että siitä, että me rakastamme toisia. Nämä kaksi kuuluvat aina yhteen.

Ja nyt me olemme kuulleet näinä päivinä ja muulloinkin Oronmyllyllä ja Jumalan sanan kuulossa siitä, että meitä rakastetaan, ja **siitähän se alkaa**. Me rakastamme, sillä Hän on ensin rakastanut meitä. Mutta tänään haluaisin puhua siitä, **miten voi rakastaa, jos ei voi rakastaa**. Miten me tavalliset ihmiset, jotka joudumme tämän Jumalan ja Kristuksen ehdottoman vaatimuksen eteen, miten me voimme rakastaa? Ja oikeastaan minulla olisi kolme kysymystä, joita minä saarnassani haluaisin käsitellä:

Ensimmäinen on se, että **onko se niin välttämätöntä** että rakastetaan? Toinen on se, **mitä rakkaus on?** Kolmas on: **miten sitten voi rakastaa?** – Ensimmäinen kysymys, **onko rakkaus niin välttämätöntä?**

Minä jouduin tämän kysymyksen eteen jo opiskelijapoikana ensimmäisen kerran. Minä oli Pakilan seurakuntanuorissa täällä Helsingissä mukana vetämässä sellaista nuorisopiiriä, ja me haluttiin kertoa Jeesuksesta ja Hänen rakkaudestaan mahdollisimman monelle ihmiselle. Ja me saatiin sellainen idea.

Me järjestetään yhteisiä iltoja kaikkien poliittisten nuoriso-järjestöjen kanssa ja me kerrotaan niille Jeesuksesta.

Ja niin sitten kutsuttiin milloin mikäkin järjestö meidän vieraaksi tai mentiin niiden vieraaksi, ne kertoi omasta ideologiastaan ja **me kerrottiin Jeesuksesta**.

Sitten me oltiin kerran yhden nuorisojärjestön kanssa yhdessä iltaa istumassa. Meitä oli satakunta nuorta yhteensä, suurin piirtein niin kuin fifti/fifti, yhtä paljon kummastakin. Ne kertoivat omasta ajattelustaan ja **me kerrottiin Jeesuksesta**.

Ne olivat vissiin hieman pelänneet meitä ja **ottaneet mukaansa yhden poliittittisen ”huippupuhujansa”**, kansanedustajan ja muutenkin tunnetun kenttämiehen. Ja sitten hän piti puheenvuoron ja raasti koko kristinuskon pieniksi palasiksi ja toi kaikki kirkon virheet kahden tuhannen vuoden ajalta esille, kuinka kirkko on riistänyt köyhiä ja ampunut niitä, jotka yrittää tehdä oikeudenmukaista vallankumousta jne.

Me oltiin vähän noloja, eikä tiedetty, mitä sanottaisiin. Sitten minä pidin puheenvuoro, ja puhuin siitä, kuinka tässä maailmassa ei tule ikinä mitään hyvää ENNEN KUIN IHMISET OPPIVAT RAKASTAMAAN TOISIANSAA.

Sen minun puheenvuoroni jälkeen, kun minä olin puhunut, että JEESUS ON SEN RAKKAUDEN LÄHDE, tämä poliittinen puhuja nousi seiso- maan, katsoi minuun hyvin pilkallisesti, sitten naurahti ivallisesti ja sanoi: ”JOS JOKU MEIDÄN KOVANA LUOKKATAISTELUN AIKANA VIELÄ PUHUU SIITÄ JA USKOO ETTÄ RAKKAUDELLA ON JOTAKIN MERKITYSTÄ, NIIN KYLLÄ SEMMOINEN IHMINEN ON SINI-SILMÄINEN IDEALISTI!

Ja silloin kaikki nauroi ja tuijotti mua - ja mä tunsin itseni noloksi ja olin niin hämmentynyt, että minä en löytänyt mitään oikein kunnan vastausta siihen. Minun sisimpäni sanoi, että **ei se noin ole**, mutta minun suuni ei sanonut yhtään mitään.

Ja se aiheutti minulle kummallisen prosessin mun sisimmässäni. Mitä minä voin sanoa niille ihmisille, jotka eivät usko, **että rakkautta tarvitaan ja että sillä olisi mitään merkitystä? He ehkä kuvittelevat, että rakkaus on vaan ”sentimentaalinen” tunne, johon ihminen pakenee elämän karrua todellisuutta.**

Sitten kului muutamia kuukausia, mä olin sitä miettinyt. Joku työnsi minun kouraan kirjan, jota ei ollut kirjoittanut pappi, vaan psykiatri, amerikkalainen sen ajan 50-luvun ehkä maailman ”ykköpsykiatri”, **Karl Meniger**.

Karl Meninger oli hoitolaitoksessaan tutkinut, sitä, **mikä on ihmisen elämän kaikkein perimmäinen ongelma**. Hän näki, että ihmiset olivat tulleet häiriytyneinä saamaan psykiatrista hoitoa. Ja hän kysyi: **Mikä auttaisi itse ”perusjuureen” ihmisen ongelmissa, eikä vain oireisiin?** Ja sitten, kun hän oikein tarkkaan sitä mietti, hän tuli siihen yksinkertaiseen tulokseen: **IMISEN PERUSONGELMA ON RAKKAUDEN PUUTE!** Ihmisellä on tarve saada rakkautta. Hän jakoi sen tarpeen oikeastaan **kahteen näkökulmaan:**

On tarve 1. SAADA RAKKAUTTA, KOKEA RAKKAUTTA. 2. ON TARVE OSOITTA RAKKAUTTA. – ON TARVE TULLA RAKASTETUKSI JA ON TARVE RAKASTAA!

Hän sanoi, missä jompikumpi tai molemmat näistä ihmisen perustarpeista jää tyydyttämättä, siellä ihminen sisimmässään ei kestä, **se sairastuu; tavalla tai toisella.**

Kun hän oli tämän yksinkertaisen keksintönsä tehnyt, hän kutsui koolle sairaalansa henkilökunnan ja piti heille puhuttelun. Hän sanoi:

”Meidän potilaamme ovat täällä siksi, että he eivät tiedä, mitä rakkaus on. Ja meidän haasteemme täällä on se, että me osoitamme ja kerromme sen heille.”

Hän sanoi:

”Tästä hetkestä alkaen me alamme rakastaa potilaita.” Hän sanoi: ”Se kuuluu jokaiselle, ei vain lääkäreille tai sairaanhoitajille.”

Hän sanoi vahtimestarille:

”Kun sinä menet vaihtamaan uuden lampun potilaan huoneeseen palaneen tilalle tee se rakkaudella.”

Tilannetta tutkittiin muutaman kuukauden ajan ja huomattiin, että **ihmiset pysyivät siellä psykiatrisessa hoitolaitoksessa potilaina vain puolet siitä ajasta, minkä he olivat pysyneet aikaisemmin.** Toisin sanoen: he tulivat terveiksi **”puolta nopeammin kuin ennen”.**

Rakkaus todella vaikutti. Rakkaus on parantava voima!

Minä muistan, kun mä sain sen kirjan käteeni: RAKKAUS VAI VIHA!, oli sen nimi. Se oli ”bestseller” niihin aikoihin. Minä ajattelin: kerrankin minä sain vastauksen, rakkaus ei ole vain ”sentimentaalinen” tunne, **rakkaus on parantava voima, joka todella vaikuttaa ja ratkaisee ihmisen elämässä jotakin.**

Ja minä olen huomannut, että näin on. On ongelmia, joihin ei ole mitään muuta ratkaisua kuin rakkaus. Minä muistan, kun minä oli kaksi vuotta sitten Helsingissä pitämässä kokoussarjaa temppeleaukion kirkossa. Sinne tuli ILTASANOMIEN reportteri, se halusi tehdä minusta jutun ILTASANOMIIN, kun sille oli KRS:n tiedotusihmiset sanoneet **”kun se Lehtisen Kalevi saarnaa, niin tulee kirkko täyteen seitsemänä iltana peräk-**

käin.” Ja se tuli tekemään lehteen juttua – ja se teki koko sivun kokoisen jutun – ja sen takia se **kirkko tulikin täyteen!**

Mutta haastattelija oli hyvin **ivallinen** ja **pilkallinen**, eikä uskonut mihinkään. Se kysyi: ”mitä sinä julistat?” Ja mä kerroin. Sitten se katsoi minuun, ja sanoi, hän teiditteli minua: *”ette kai te kuvittele, että tuo teidän uskonne täyttäisi niiden nälkäisten etiopialaisten vatsoja, jotka kuolee siellä nälkään. Tämä maailma vaatii toisenlaisia ratkaisuja, eikö niin?”*

Ja mä mietin, mitä mä sanoisin. Ja sitten mä katsoin sitä suoraan silmiin:

”Kuulkaas, ihan häikäilemättömästi minä väitän, että juuri näin on. Minun uskontoni voi täyttää noiden etiopialaisten vatsan.” Ja se katsoi minua niin kuin elävä kysymysmerkki.

Minä sanoin: *”Katsokaas, tilanne on tämä: maailmassa on tarpeeksi ruokaa. Jokainen ihminen voi saada tarpeeksi, kenenkään ei tarvitse kuolla nälkään. On tarpeeksi kalustoa ja teknologiaa, jota se ruoka voidaan kuljettaa niiden luota, joilla sitä on niiden luokse joilla sitä ei ole. On tarpeeksi johtamistaitoa, jotta tällöinen homma pystyttäisiin organisoimaan, ainoa syy, minkä tähden ihmiset Etiopiassa, kuolee nälkään, on **RAKKAUDETOMUUS**, se että vaikka me voitaisiin se tehdä, me emme sitä tee.”*

Minä en ole koskaan elämässäni nähnyt hämmentyneempää reportteria, kuin sillä kertaa. Mutta minä itse löysin sen vastauksen sinä hetkenä ja tajusin, että se joka uskoo tänä aikana RAKKAUTEEN, ei ole ”sinisilmäinen idealisti haihattelija”, joka kävelee molemmat jalat tukevasti ilmassa, vaan se on **todellisuudentajuinen ihminen**, mikään muu ei pysty käsittämään sitä petoa, mikä meidän sisimmässämme asuu, niin **ettemme murustakaan toiselle anneta, jos ei se meitä itseämme hyödytä**. Tämän saa aikaan ainoastaan **Jumalan rakkaus**, joka valloittaa meidän elämän.

Mutta yksi ihmeellinen asia on se, että tämän päivän psykiatrit ja lääkärit ja asiantuntijat maailmassa, jotka ovat tutkineet ihmistä, ne ovat nyt löytämässä jotakin sellaista, joka on kaksivuosituhatta ollut Raamatun lehdillä. **RAAMATTU ON TÄYNNÄ RAKKAUTTA!** Siitä puhuu jokainen Raamatun kirja. Jokainen Raamatun kirjoittaja. Ne puhuvat sitä, että Jumalassa

on rakkaus, ja rakkaus on tärkeitä, ja rakkaus valloittaa. Se ei koskaan häviä. Se ei koskaan epäonnistu. **Ja rakkaus on Kristuksessa.**

Se on merkillinen asia, että meistä kristityistä on tullut sillä tavalla RAKKAUSSOKEITA, **että me pystytään lukemaan Raamattua ilman että me tajuttaisi, että sen jokaiselta aukeamalta meitä vastaan loistaa Kristuksen rakastavat kasvot.**

Se on merkillinen asia. Joku on sanonut, että kirkon historia maailmassa voitaisiin kirjoittaa hyvin lyhyesti, tällä tavalla: **ALUSSA OLI SEURAKUNTA, JOSSA OLI SEKÄ USKO ETTÄ RAKKAUS.** Keskiaikana seurakunta kadotti ne molemmat. **USKONPUHDISTUKSEN AIKANA RAKKAUS, ANTEEKSI, USKO LÖYTYI, MUTTA RAKKAUS ON VIELÄKIN KADOKSISSA.**

**Jos tämä on seurakunnan historia, niin silloin jotakin on raskaasti vialla. Mutta minä olen rukoillut sitä, että nyt tämän kahdennenkymmenen vuosisadan loppuvuosina Jumalan seurakunta voisi kokea jotakin suurempaa kuin uskonpuhdistus, se voisi kokea RAKKAU-
DEN PUHDISTUKSEN, jossa se kadoksissa oleva Jumalan rakkaus ja sen voima löydettäisiin uudestaan ja Jumalan seurakunta tulisi koko tässä maailmassa sellaiseksi parantavaksi voimaksi, elementiksi, joka tuo tähän rakkauden nälästä häiriintyneeseen ja sairaaseen maailmaan vastaukseksi Jumalan rakkauden.**

Nyt on rakkauden aika, se aika, jolloin maailmassa tarvitaan niitä ihmisiä, jotka menevät ja sytyttävät vaikka pieniäkin rakkauden kynttilöitä tähän maailmaan. Siksi on niin tärkeä se tekstin sanoma, että me rakastamme ”toinen toistasmme”. Siihen meidät on lähetetty.

MITÄ ON SE RAKKAUS? Siitäkin voitaisiin puhua paljon. Mutta ehkä yksi tärkeä näkökulma siitä. Suomen kieli on aika köyhää kieltä. Meillä sana rakkaus on sellainen aika epätarkka yleiskäsite, joka kuvaa vähän niin kuin kaikkea hyvää ja lämmintä ihmisten välillä riippumatta siitä, keitä ne on.

Kreikan kieli, jolla UT on kirjoitettu, se on paljon tarkempi ilmaisuissaan kuin suomen kieli. Siellä on **neljä sanaa**, jotka voidaan kääntää suomeksi

sanalla ”rakkaus”. Yksi niistä on STORGE = se on äidin rakkaus lasta kohtaan. Sitä käyttää Paavali esim, Fil.1:8, kun hän sanoo, että hän rakastaa niitä filippiläisiä **Kristuksen Jeesuksen sydämellisellä rakkaudella**. Se voitaisiin kääntää ”hellällä” rakkaudella. Se on sellaista hellää rakkautta (STORGE). Se on kyllä hyvin vähän Raamatussa käytetty.

Sitten on kreikan kielessä toinen sana FILADELFIA, ”veljestenkeskeinen” rakkaus, sitä koetaan, kun tehdään työtä samassa ”tiimissä”. se on ”solidaarisuutta”, ”lojaalisuutta” jossa ihmiset sitoutuvat toinen toisiinsa yhteisen päämäärän hyväksi. Tätä rakkautta on myöskin Raamatussa paljon. 2.Piet.1:luvussa Pietari puhuu **veljellisestä rakkaudesta**, se on juuri tätä.

Sitten on sellainen sana kuin EROS, Sitä ei ole UT:ssa ollenkaan. Sitä käytti PLATON filosofiassaan hyvin paljon. Se on miehen ja naisen välinen rakkaus. Sana EROTIKKA tulee siitä. Siinä on sellainen EROOTTINEN vivahdus. Siinä on kiintymys niin kuin miehen ja naisen välillä on. Ja se on yksi avainasioita. Sekin kuuluu rakkauteen. Tekisi mieli sanoa, niin kuin se laulu: ”*Niin paljon kuuluu rakkauteen*”!, mitä minun nuoruudessaani laulettiin.

Sitten on **neljäs** sana, joka esiintyy Raamatussa kaikkein eniten, mutta joka esiintyy hyvin vähän missään muussa kreikankielisessä kirjallisuudessa, se on AGAPE. Se on JUMALAN RAKKAUS. Se on sellainen rakkaus, joka on ”yliluonnollista”, rakkaus, joka TUHLAILEE. Se on oikeastaan EROS – RAKKAUDEN vastakohta. PLATONIN rakkauten vastakohta on JUMALAN rakkaus.

Voitais oikeastaan rajankäynti käydä näiden kahden välillä. EROS on ”omistavaa” rakkautta. Se on sitä, että ihminen haluaa omistaa sen, ketä rakastaa, olla vaikka ”mustasukkainen”, jos tarttee. Taas AGAPE on antavaa ja uhraavaa rakkautta, jossa vain annetaan, ilman että se sitoo ihmisen toiseen. EROS on rakkautta, joka etsii arvokasta kohdetta. Se on sitä, kun joku poika haluaa olla rakastunut niin, se etsii rakkautensa kohteeksi sellaisen tytön, joka on kuin enkeli ”lentää liihottaa”, semmoinen kaunis, joka saa sydämen läpättämään. Kun tyttö haluaa olla rakastunut, niin se haluaa etsiä rakkautensa kohteeksi semmosen pojan, joka pistää heikottamaan polvista vähäsen, ja päässä vähän huimaamaan.

Me ihmiset etsitään rakkaudellemme ”arvokasta” kohdetta. AGAPE ei etsi arvokasta kohdetta, vaan AGAPE on rakkautta, joka tekee kohteensa arvokkaaksi, sitä Jumalan rakkautta, joka kohdistuu arvottomaan syntiseen ihmiseen. Jumalan rakkaus tekee kohteensa arvokkaaksi. **Meistä tuli arvokkaita, kun Jumala meitä rakasti.** Sillä Hän antoi meistä hinnaksi Poikansa Jeesuksen, ja **tavara on siitä maksetun hinnan arvoinen.** Antamalla Jeesuksen, Jumala julisti sinut ja minut meidät ”syntisäkit” Hänen silmissään yhtä täydellisiksi ja arvokkaiksi kuin mitä Hänen oma Poikansa Jeesus Kristus on. **Tätä on Jumalan rakkaus.**

EROS on ”ehdollista” rakkautta: minä rakastan sinua ”jos”. Ja taas AGAPE on ehdotonta, varauksetonta rakkautta. Minä rakastan sinua, ei mitään ”jossia”, ei mitään ”muttaa”. Se on rakkaus, joka ei aseta ehtoja. EROS ei voi muuttaa ihmistä. Siitä puuttuu luova voima. AGAPE on LUOVAA rakkautta; rakkauden kohde muuttuu. **EROS on ihmisen tapa rakastaa, AGAPE on Jumalan tapa rakastaa.** Ja joskus näistä kahdesta rakkaudesta mä kirjoitin tällaisen aforismin: *”Rakkaus, joka yrittää muuttaa ihmisen sellaiseksi kuin hänen pitäisi olla, jättää hänet sellaiseksi kuin hän on.”* Se on sitä EROS – rakkautta. **Mutta rakkaus, joka hyväksyy ihmisen, sellaisena kuin hän on, ilman ehtoja, muuttaa hänet sellaiseksi kuin hänen pitäisi olla.** Siinä on se Jumalan AGAPE – rakkaus, joka hyväksyy, ei aseta ehtoja. **Juuri tämä ARMO muuttaa meidät.**

Sanon tämän vielä uudestaan; tämä on minusta tärkeä asia. **Sellainen rakkaus, joka ”yrittää muuttaa ihmisen” sellaiseksi kuin hänen pitäisi olla, jättää hänet sellaiseksi kuin hän on. Ja taas rakkaus, joka hyväksyy ihmisen sellaisena kuin hän on, muuttaa hänet sellaiseksi kuin hänen pitäisi olla.** Ja tätä on Jumalan rakkaus Kristuksessa.

Sitten se KOLMAS kysymys: MITÄ SE RAKKAUS ON? **Anteeksi: MITEN VOI RAKASTAA?** Mehän puhuimme jo siitä, mitä rakkaus on. Ensimmäinen asia mikä ainakin tulee selväksi: **kukaan ei pysty rakastamaan ”väkisin”.** Rakkaus ei synny yrittämisestä, se ei synny pakosta. Se kun ihminen yrittää pakottaa itseään rakastamaan, se vie ihmisen **lain alle** ja Paavali sanoo Rom.4:15: **”laki saa aikaan vihaa”**, ja viha on rakkauden vastakohta. Rakkastamisen yrittäminen tuottaa tulokseksi rakkauden vasta-

kohdan. Mikä on sitten se vastaus? **Se ettemme olekaan lain alla, vaan me olemme ”armon” alla, jossa meitä rakastetaan.** Ja silloin kun me emme ole ”lain alla”, niin silloin Paavali sanoo: **”Kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa,** vaikka ne eivät ole lain alla, joita Jumalan Henki kuljettaa, ja silloin kun me emme ole lain alla, vaan Pyhän Hengen alla, **Pyhä Henki vaikuttaa meissä rakkauden, Rom,5:5 ”Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiin Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.”**

Siellä, missä ihminen **avautuu Pyhän Hengen työlle,** ja antaa Jumalan tehdä Henkensä kautta uudistavaa työtä meidän sisimmässään, siellä sitten rakkaus syntyy, sillä rakkaus on Jumalasta. **Rakkaus on Hengen hedelmä,** ja kun Henki tekee meissä työtä, hänen hedelmänsä kasvaa meissä, ja näin pääsee rakastamaan. **Se ei synny väkisin.**

Jossakin Lähi-Idässä – näin kertoi **Stanley Jones** aikoinaan. Oli muun sairaanhoitaja, joka teki työtä pitaalia sairastavien lepra sairastavien ihmisten parissa, joidenka iho ja lihakset mätänivät ne haisivat ja olivat tartunnan tähden vaarallisia, ja niitä ei voinut tuoda ihmisten ilmoille.

Tämä sairaanhoitaja, **Kristuksen rakkauden täyttämänä,** uskollisesti pesi näiden ihmisten märkiviä haavoja, löyhkääviä haavoja päivästä toiseen. Sinne osui **turisti,** joka oli Israelin matkalla, amerikkalainen lady kukkaishatussaan ja sitä rupesi oksettamaan kun se katsoi sitä sairaanhoitajan työtä. Sitten hän sanoi:

”Tollaista hommaa minä en tekis miljoonastaakaan dollarista.”

Ja se **sairanhoitaja** katsoi takaisin ja sanoi tyynesti:

”En minäkään”, jatkoi pesemistä.

Hänellä oli syvempi motivaatio, kuin miljoona dollaria. **Se oli se, että Jumala oli uudistanut hänen sisimpänsä sellaiseksi, että siellä asui rakkaus ja sieltä purkautui rakkaus.**

Toinen näkökohta siihen, miten me voimme rakastaa, on se että **me tulemme Jumalan rakastamiksi.** Niitä kahta asiaa ei saa koskaan erottaa toisistaan. Sen takia meidän tekstimme sanoo toisaalta: Rakastakaa toinen toistamme ja toisaalta: siinä on rakkaus, ei siinä, että me rakastimme

Jumalaa, tai edes lähimmäistä, vaan että Hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi.

Se alkaa aina Jumalasta. Jollakin tavalla, mä muuten kun tuota tekstiä mietin, minulle tuli kummallinen tunne. Minä huomasin, että nuo kaksi sanaa maistui minulle erilaisilta.

Toinen sana on RAKKAUS, toinen on LÄHIMMÄISEN RAKKAUS. Jossakin kummallisessa perinteessä alkaen **rakkaus maistuu minulle hyväl-tä ja lähimmäisen rakkaus vaativalta.** En tiedä, onko sinulla samalla tavalla. Kunnes minä huomasin: eihän sitä ihmisten välillä muuta rakkautta olekaan kuin LÄHIMMÄISEN RAKKAUS.

Se on lahjaa Jumalalta ja se alkaa aina siitä, että Jumala tekee meissä työtä. Ja siinä samassa 1.Joh.4.luvun rakkauskasaumassa, josta se se meidän teksti oli, siellä Johannes sanoo valtavan hienosti: **”Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä.”**

Jumala ei voi olla rakastamatta meitä, sillä HÄN ON RAKKAUS! Jumalan syvin olemus on rakkaus. Jumala vain on, niin Hän rakastaa. Hänen ei tarvitse mitään tehdä. Hän ilmaisee sitä, mitä Hän on. Silloin kun ihminen **avautuu Jumalan rakkauden edessä**, ja paistattelee päivää Jumalan rakkauden auringon paisteessa, silloin se rakkaus tulee häneen; **hänellä on jotakin mitä antaa.**

Ei rakkaus lähde meistä, se lähtee Jumalasta. Me olemme sellaisia ”rakkausputkia”, joista se rakkaus **virtaa** Jumalasta meidän kauttamme toisille ihmisille. Ei se tarvitse yrittää tehdä; se virtaa meidän lävitsemme, **kun me olemme avoimia Jumalan rakkaudelle.**

Jos sinä et rakasta, niin vika ei ole siinä, että sinä et rakasta, ja se ei korjaudu sillä, että sinä ”rupeat rakastamaan”. Silloin sinä päädyt rakkauden vas-kohtaan. Jos sinä et rakasta, se **vika on siinä, että sinä et ole tarpeeksi avoin Jumalan rakkaudelle.** Ja se korjautuu vain sillä, että sinä MENET TAKAISIN TAIVAALLISEN ISÄN TYKÖ, panet kädet taivaallisen isän kaulaan ja sanot niin kuin pikkulapsi isoisälle: **rakasta minua oikein hurjasti!**

Tällä tavalla, kun Jumala rakastaa sinua, **sinä saat kuin lisäannosta**; kun sinulla ei ole tarpeeksi annettavaa muille, **niin Jumala antaa**. Sillä Hänen rakkautensa on sitä ”antavaa”, uhraavaa rakkautta, joka ei etsi omaansa; hän haluaa tuhjata rakkautta. Ja tämä rakkaus **muuttaa**. Se on se rakkaus, joka ”ei koskaan häviä”, joka ei epäonnistu. 1.Kor.13. luvussa: **”Rakkaus ei koskaan häviä.”**

Se ei tarkoita vain ”hävitä näkyvistä”, niin kuin ihmiset ajattelevat: rakkaus ei koskaan lakkaa. Vaan sanalla ”hävitä” on kreikankielessä samat kaksi merkitystä kuin suomenkielessäkin: rakkaus ei koskaan häviä **taistelussa**. Rakkaus ei koskaan häviä taistelussa. Rakkaus ei koskaan epäonnistu. Rakkaus voittaa aina. Siinä on sen sanan **toinen merkitys**.

Sitä varten meillä on lupa **lähteä valloittamaan maailmaa Jeesuksen Kristuksen vastustamattomalla rakkaudella**. Ja silloin kun me siihen lähdetään, siihen hommaan, ollen avoimia Jumalalle, silloin jotakin muuttuu meissä, jotakin muuttuu maailmassa – me ei olla koskaan häviämässä.

Kyllä me näillä silmillämme ihmisiltä saadaan vastustusta. Silloinkin sanomme KIITOS HERRALLE! Minä voin hävitä taistelun, mutta minä olen voittamassa sotaa. Silloin tällöin tulee tappioita, mutta se yleissuuntaus on voittoa kohti, koska **rakkaus ei koskaan häviä**.

Tämä on minun viimeinen neuvoni sille, joka haluaa rakastaa, on se, että **RAKKAUS JA USKO kuuluvat yhteen**. Kaikki, mitä me Jumalalta saadaan, me saamme ”uskon” kautta. Meidät pelastetaan ”uskon kautta”. Me saamme Kristuksen elämäämme ”uskon kautta”. Me puhumme uskon kautta ”vanhurskauttamisesta”. Ihminen, joka haluaa kokea Pyhän Hengen voimaa, hän omistaa Pyhän Hengen täyteen ”uskon kautta”. Samalla tavalla me saadaan myös omistaa Jumalan rakkaus ”uskon kautta”. Ja tässä on se avain: uskon on perustuttava johonkin. Ja silloin, kun me tulimme uskoon, meidän uskomme perustui JUMALAN SANAAAN, Raamattu sanoi jotakin, ja sen perustalla me uskottiin Kristukseen. koska Hänen sanansa ei valehtelee, ja tiedettiin Jumalan sanasta, että Kristus tuli meidän elämäämme.

Rakkaudessa pätee aivan sama asia. Mitä Raamattu sanoo? Kaksi tärkeää asiaa: meillä on Raamatusta **käsky ja meillä on lupaus**. Meillä oli käsky tässä meidän tekstissämme.

”Rakastakaamme toinen toistamme.”

Sitten Jeesus sanoo:

”Uuden käskyn minä annan teille, että rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen tetä rakastanut” (Joh.13:34).

Tai Joh.15:12: **”Tämä on minun käskyni, että te rakastatte toisianne, niin kuin minä olen teitä rakastanut.”** Se on siis selvästi Jumalan käsky!

Sitten meillä on Raamatusta lupaus. Sillä samalla sivulla, kun meidän tekstimme on. Tällainen lupaus: 1.Joh.5:15:

”Ja tämä on se uskallus, mikä meillä on Häneen, että jos me jotakin anomme Hänen tahtonsa mukaan, hän kuulee meitä, ja me tiedämme Hänen kuulevan meitä, mitä ikinä anommekin, niin tiedämme, että meillä myös on kaikki, mitä olemme häneltä anoneet.”

Siinä on lupaus. Mitens nämä kaks kuuluu yhteen?

Tällä tavalla: **”Tämä on se uskallus, mikä meillä on Häneen, että jos me jotakin anomme Hänen tahtonsa mukaan.”**

Ahaa! Mistä minä tiedän, että Jumalan tahto on se, että minä rakastan? Siitä, että hän sen kärkee. Jos Hän sitä kärkee, se on Hänen tahtonsa. Jos se on Hänen tahtonsa ja mä rukoilen sitä, minä rukoilen Hänen tahtonsa mukaan, ja jos mä rukoilen Hänen tahtonsa mukaan, Hän kuulee minua, ja jos Hän kuulee minua, niin minä tiedän, että Hänen sanansa mukaan minulla on mitä minä olen rukoillut.

Näin sanoo Jumalan sanan lahjomaton logiikka, ja minulla on lupa se omistaa ja elää sen varassa Ja Jumalan sanan ja Jumalan käskyn ja Jumalan lupauksen perusteella mulla on lupa uskossa omistaa Jumalan rakkaus ja suunnata se rakkaus toisiin ihmisiin.

Miten tämä pätee käytännössä? Mä uskon, että se pätee. Minä olen nähnyt, kuinka ihmiset muuttuu. Sallitteko pari esimerkkiä vielä:

Silloin kun minä tulin uskoon, minulla oli yksi sellainen asia, missä minä koin epäonnistumista pitkän aikaa: minä halusin tuoda mun isäni Jeesuksen tykö.

Mun isäni oli sellainen hyvin vaikea asia mulle, hän oli **toisaalta** mun ”sankarini”, olympiavoitaja, maailmanennäysjuoksija, jota minä suuresti ihailin. Minä halusin olla sellainen kuin hän, mutta kun hän meni sotaan, hänessä meni jotakin rikki, ja kun hän tuli takaisin, hän oli kurja alkoholisti, joka ei pystynyt seisomaan omilla jaloillaan.

Jopa vuosikausia ei nähnyt selvää päivää; hän tuhosi meidän perheen, ja kun minä oli 10-11 vuotias **äiti otti isästä avioeron**, ja minusta tuntui kuin minun **sisimpäni olisi revitty kahtia**. Mä **rakastin ja arvostin** isääni ja hän oli minun sankarini, mä **inhosin ja vihasin häntä** ja mä olin katkera kaikesta siitä, mitä hän oli minun äidilleni tehnyt. Ja sitä jatkui.

Ja kun minä tuli uskoon, mä koin Jumalan rakkauden, ja minä ajattelin: nyt se ratkes: **nyt minä voitan minun isäni Kristukselle!** Minä menin ja puhuin hänelle. Puhuin kerran, puhuin kaksi kertaa, kolme kertaa, **sanoma ei mennyt perille**. Se sanoma ei tavoittanut häntä. Hän vaihto puheenaihetta tai oli vain hiljaa. Ei hän väittänyt vastaan, ei mitään; se ei tavoittanut hänen sisintään. Minä en ymmärtänyt, mistä se johtui. Näin kului monta vuotta. Varmasti pitkälti toistakymmentä vuotta. Ja se asia ei minulle selvinnyt ennen kuin minulle selvisi, että minä saan rakastaa ”uskon kautta”, Jumalan käskyn ja Jumalan lupauksen perusteella. Ja kun minä rupesin ajattelemaan, minä tajusin sen, että me olimme minun isäni kanssa semmoisia tavallisia suomalaisia ”jurrikoita”. Meidän perheen sanavarastoon ei kuulunut semmonen ilmaisu: ”MÄ RAKASTAN SUA”. Minä en ollut koskaan mun isälleni sanonut: ”ISÄ, MINÄ RAKASTAN SUA!”, en ikinä. Me ajattelimme tietysti kumpikin: kyllähän toinen sen tajuaa! Tartteekos nyt semmosia mennä sanomaan, toinen voi vaikka ”liikuttua”. Niin me oltiin kumpikin omassa maailmassamme; ajateltiin että toinen ymmärtää, mutta se ei mennyt perille. Lopulta Jumala pisti minut niin tiukalle, että minun oli pakko rukoilla, sanon nyt tänään, menen ja omistan uskossa RAKKAUDEN ISÄÄNI KOHTAAN. Ja minä päätin ja minä painin kädet hänen kaulaansa ja sanoin MINÄ RAKASTAN SINUA!

Minä menin häntä tapaamaan, minä en pannut käsiäni hänen kaulaansa, en minä uskaltanut, minä ajatelin: hän pelästyy – ja minäkin pelästyn. Mutta mä kerroin, kuinka hän on ollut ”minun sankari”, kuinka minä olin ihailut häntä ja ja kuinka toivoisin, että pystyisin hänen jalanjälkiä kulkemaan, kuinka minä olin inhonnut ja vihannut ja pyysin anteeksi, ja sitten minä kerroin: MINÄ RAKASTIN HÄNTÄ!

Tiedätkö, sinä iltapäivänä MINUN ISÄNI AVASI SYDÄMENSÄ JEE-SUKSELLE! Rakkaus ei koskaan häviä! Ja meistä kahdesta, jotka oltiin olleet ”kaukainen isä” ja ”kaukainen poika”, meistä tuli KAKSI VELJEÄ KRISTUKSESSA. Sen jälkeen ei ollut vaikeaa panna käsiä kaulaan, ei ollut vaikeaa sanoa ME RAKASTETAAN! jää oli murrettu!

Toinen esimerkki. Ei ollut ainoastaan sillä tavalla, että mulla oli vaikea isä, mulla on poika, jolla oli kans ”vaikea isä”. Mulla on kolme lasta, minulla on kaksi tyttöä, jotka on kasvaneet sillä tavalla kauniisti ja kiltisti ja molemmat ovat teologeja ja haluavat palvella Jumalaa.

Minulla on poika, joka on just kuin minä. Sellainen äkkiväärä ja jääräpää. Ja kun se oli pikkunen, sillä alkoi mennä elämä jotenkin pieleen. Se keksi kaiken maailman ”lunntauskeinot”, kun se oli viisivuotias. Hän meni kauppaan ja varasti tavaroita ja sai ”uhmakohtauksia”; siihen ei auttanut mikään. Se oli ”puolitoistavuotias” kun se tuli uhmaikään.

Minä muistan, kuinka koetettiin antaa sille vitsaakin, mutta ei siihen mikään vaikuttanut, siis siihen ei pakko yksinkertaisesti tehonnut. Ennen kuin se oli kaksivuotias me olimme aseettomia. Kun se oli päättänyt jotakin, ja oli mielestään oikeassa, niin mikään kuritus ei saanut sen päätä kääntymään. Vaikka sen olisi kuoliaaksi hakannut. No, mitä me sitä hakattiin, se ei olisi auttanut.

Ja sitten jatkettiin. Oli vaikeita aikoja ja – helpompia välillä. Sitten se tuli murrosikänsä neljätoista vuotiaaksi ja se teki kapinan muuta perhettä vastaan - meni omille teilleen, rupes polttamaan ja sitten juomaan ja sitten käyttämään huumeita. Se oli 16 vuotias ja se erotettiin koulusta. Mä koin, että mä olin niin epäonnistunut isä, kuin voi olla. Mun sanomani ei mennyt mun poikaani perille. Poika tiesi kuinka minua ärsytetään.

Ja kun me **Miikan** kanssa, kun se oli 14-15 vuotias, iskettiin yhteen välillä, kun minä yritin pakottaa sitä väkisin, kipinät lenteli; meidän keskinäinen viestintä oli sillä tasolla, että me huudettiin. Eikä se ollut Miika joka huusi, kyllä siellä mun ääni kuului kanssa. Mä menetin malttini. Sitten mä menin pois ja häpesin: TÄLLAINENKO ON USKOVAINEN MIES?! Mikä Jumalanvaltakunnan työntekijä minä olen?

Se oli ehkä elämäni kaikkein masentavin hetki, kun Miika erotettiin koulusta. Silloin minä kirjoitin eroanomuksen ja vein esimiehelle ja sanoin: KUULE, ANNA MINULLE POTKUT, mä en voi olla Jumalan valtakunnan työntekijä, kun siellä sanotaan: ”sen pitää olla kotinsa ja perheensä hyvin hallitseva”, ja minä en.

En mä saanut ”potkuja”: mä sain raamattutunnin siitä, kuinka vanhempinakin ollaan ”yksin armosta”, ja kuinka DAADID ja SAMUEL, niillä oli vaikeuksia poikansa kanssa, eikä ole muuta perustaa kuin ARMO, ei isänä olemiselle eikä jumalanvaltakunnan työntekijänä olemiselle

Mutta sitten yhden kerran kun meillä oli ollut sellainen ”kriisi”, minun vaimoni **EINE**, joka on sellainen viisas nainen, se otti minut puhutteluun, se sanoi minulle: KUULE KALE, MEILLÄ ON TÄSSÄ PERHEESSÄ KAKSI ÄÄRIMMÄISEN ITSEPÄISTÄ JA JÄÄRÄPÄISTÄ MIESTÄ. HEILTÄ KUMMALTAKIN PUUTTUU PERIKSIANTAMISEN LAHJA. MUTTA SÄ OLET USKOSSA, SÄ OLET VANHEMPI JA SINUN PITÄISI OLLA VÄHÄN KYPSEMPI. MITÄS, JOS SÄ ALOTTAISIT?

Ja Eine sanoi mulle, että se KOMMUNIKAATIO, YHTEYS on sitä, että puhut toisen ihmisen kanssa SEN EHDOLLA, eikä mun.

Aijai kun se oli mulle vaikeeta! Se merkitsi, minun piti puhua meidän Miikan kanssa ”silloin kun se halusi” ja ”sillä tavalla kun se halus” ja ”koska se halus”.

Se oli sitä, että kun se herättää minut, niin minä aina hain sen. Kun me tulimme kodille, se meni jääkaapille, otti ruokaa ja litran maitoa ja rupes juomaan, ja sitten me puhuttiin, siitä mistä se tahto: kolme aluetta: **naiset ja huumeet ja rock - musiikki.**

Se oli hyvää kasvatusta papille. Se oli semmoista korkeakoulua, jota teologisessa tiedekunnassa ei annettu. Mutta se yhteys alkoi syntyä. Me kuuneltiin toinen toistamme. Joskus Miikakin kuunteli mua, mutta minun piti aina sanoa: ”*kuule, Miika, se on sun ratkaisu, minä en en voi ratkaista sinun puolestasi, minä arvosta sua, ja kunnioitan sinun ratkaisuasi.*”

Aika kului, ja se yhteys hiukan kasvoi. Miika oli Amerikassa opiskelemasa. Sitten hän tuli toisen opiskeluvuoden jälkeen kotiin. Kun minä hänet näin, huomasin: **siinä olikin muutos tapahtunut**. Heti rautatieasemalla kun hänet näin, minä tiesin: siinä olikin ”toinen mies”. Hän sanoi ensimmäiseksi sanoikseen: KUULES, ISÄ, TIEDÄKS MITÄ, MINÄ OLEN ANTANUT ELÄMÄNI JEESUKSELLE! Silloin meistäkin kahdesta tuli – ei ”kaukainen isä” ei ”kaukainen poika”, vaan KAKSI VELJEÄ KRISTUKSESSA, ja se on kestänyt sen jälkeen; Mikakin on valmistumassa Jumalan valtakunnan työhön. Meillä on YHTEYS ja RAKKAUS.

Ehkä minun elämäni kaikkein SUURIN HETKI oli sitten seuraavana kesänä. Meillä oli lähettäjäpalaveri Riihimäellä. Miika ensimmäistä kertaa julkisesti kertoi, mitä hänelle oli tapahtunut. Miika on monille teitä tuttu. Siitä on jo 21.vuotta, käynyt täällä Oronmyllyn rinteellä alle kolmivuotiaana; kaikki leiriläiset tällöin Mikaa syötti. Mikalla olo lappu kaulassa: ruokkiminen kieletty. Ja se on näillä maisemilla kulkenut.

Mutta kun Miika sitten kertoi, mitä hänelle oli tapahtunut, yksi nainen kysyi: MIKÄ SINUT TOI TAKAISIN JEESUKSEN TYKÖ? Miika silloin mietti hetken ja sanoi jotakin, joka sai minut itkemään:

Minut toi takaisin se, että mun vanhemmat rakasti ilman ehtoja! Mä itkin kun sen kuulin, kahdesta syystä: siksi, että minä olen onnellinen, ja siksi, että minä häpesin, kun minä tiesin, ettei se ollut totta.

Minä tiesin, että minä olin ainakin miljoona kertaa epäonnistunut. Ja minä olin taas epäonnistunut ja menettänyt malttini. Mutta niiden miljoonien epäonnistumisien väliin oli mahtunut aina sellainen valoisampi hetki; ja viesti oli mennyt perille. Ja ne muutamatkin väläykset rakkaudesta kertoivat: RAKKAUS EI KOSKAAN HÄVIÄ!

Minkä tähden mä olen tämän kertonut? Sen tähden, että kun me ollaan täällä kirkossa, me emme lähdettäis pois, että tää olisi taas yksi jumalanpalvelus, vaan että me lähdettäisiin täältä RAKASTAMAAN! Me lähdettäisiin täältä valloittamaan meidän maailmaa, meidän koteja. meidän työihmissuhteita, meidän naapurisuhteita, lähettäisiin valloittamaan niitä USKON KAUTTA JEESUKSEN KRISTUKSEN VASTUSTAMATTO-MALLA RAKKAUDELLE.

Ja jos me tähän lähdetään, niin kuulkaa: näillä maisemilla syntyy sellainen RAKKAUDEN VALLANKUMOUS, josta joskus kirjoitetaan kuin vanhoista suurista herätyksistä on kirjoitettu, aikoina, jolloin Jumala käänsi tämän heimon ja kansan kohtalon. Meidän on lupa uskoa siihen, että Jumala elää tänä päivänä ja Hänen RAKKAUTENSA ON VIELÄ TÄNÄÄN VOIMASSA!

RUKOILLAAN: YLISTYS JA KIITOS SINULLE HERRA SIITÄ, ETTÄ SINÄ OLET RAKKAUS. JA KIITOS SIITÄ, ETTÄ MEILLE ON ANNETTU TÄMÄ RAKKAUS: ME RAKASTAMME, SILLÄ SINÄ OLET ENSIN RAKASTANUT MEITÄ. HERRA, HALUAN RUKOILLA TÄSSÄ KIRKOSSA JA LÄHETTYVILLÄ OLEVIEN VELJIENI JA SISARIENI PUOLESTA, ETTÄ HE AVAUTUISIVAT, ME KAIKKI AVAUTUISIMME SINUN RAKKAUDELLESI NIIN, ETTÄ SE RAKKAUS VIRTAISI MEIDÄN LÄVITSEMME TOISILLE IHMISILLE. KIITOS, ETTÄ ME VOIMME RAKASTAA, KOSKA SINÄ OLET ENSIN RAKASTANUT MEITÄ. AAMEN